26.02.2026

Група 35. Історія України. Урок1. Розвиток культури й духовного життя.

Гісем 11 клас с. 116-129

**Розвиток культури й духовного життя**

*• 1. Які зміни відбувалися в розвитку освіти України в 1953—1964 рр.?*
*2. Укажіть здобутки тогочасної науки в республіці.*
*3. Назвіть основні досягнення української літератури і мистецтва в період «відлиги».*
*4. Назвіть головні здобутки культури української діаспори в роки хрущовської «відлиги».*
*5. Що вам відомо за іншими навчальними дисциплінами про здобутки культури України в період системної кризи радянського ладу?*

**1. Освіта.** У 1966—1967 рр. було розпочато переведення шкіл на 10-річний термін навчання. До навчального плану увійшли нові предмети — основи Радянської держави і права у 8-му класі та суспільствознавство в 10-му класі. Із 1972 р. в усіх середніх школах запровадили також обов'язкову початкову військову підготовку. Запровадження загальної обов'язкової середньої освіти з 10-річним терміном навчання було закріплено в Конституції СРСР 1977 р. та Конституції УРСР 1978 р. Після 8-го класу (отримання неповної середньої освіти) молодь продовжувала навчання або в старшій школі, або в середніх спеціальних навчальних закладах — професійно-технічних училищах і технікумах.

Перехід до загальної середньої освіти став важливим культурним досягненням. Для здійснення цього в Україні були використані значні кошти, хоча були й інші пріоритети. Однак це завдання дещо полегшувалося скороченням за два останні десятиліття кількості учнів у республіці за рахунок зменшення природного приросту населення. Негативний чинник запровадження загальної середньої освіти полягав у погіршенні якості навчання. Здобувати освіту в старшій школі мали всі без винятку. Унаслідок цього до наступних класів переводили разом з усіма навіть не дуже успішних учнів, щоб не отримати догану від органів управління освітою. Усіх, хто не мав середньої освіти у віці до 45 років, примушували навчатися у вечірніх та заочних школах.

Перехід до загальнообов'язкової середньої освіти на селі відбувався зі значними труднощами. У більшості сіл діяли переважно малокомплектні початкові або неповні середні школи. Повні середні школи створювали одну на декілька сіл, й учні змушені були долати десяток кілометрів, щоб до неї дістатися. У результаті цього найбільш зручним типом навчальних закладів для сільської місцевості стали школи-інтернати.

Важливе значення надавали трудовому навчанню учнів. Для опанування робітничих і сільськогосподарських професій створювали міжшкільні навчально-виробничі комбінати, де старшокласники навчалися один день на тиждень. Наприкінці 1970-х рр. у навчально-виробничих комбінатах республіки навчалося близько 2 млн учнів.

У 1984 р. розпочалася шкільна реформа, за якою встановлювався 11-річний термін навчання. Було започатковано навчання дітей у школах за бажанням батьків із шестирічного віку.

Розвиток економіки республіки потребував висококваліфікованих робітників та фахівців із вищою освітою. У 1959—1980 рр. кількість закладів професійно-технічної освіти в Україні збільшилася в 1,3 разу, а їхніх учнів — більш ніж удвічі. Значно зросла також кількість спеціальностей, за якими здійснювалася підготовка.

У цей період неухильно розширювалася мережа вищих навчальних закладів. У 1972 р. було засновано Сімферопольський, а в 1985 р. — Запорізький університети. Загальнотехнічні факультети та філіали вищих навчальних закладів відкривалися при великих промислових підприємствах. Загалом протягом 1960—1980 рр. у республіці було підготовлено 3,8 млн фахівців із середньою спеціальною та 2,5 млн — із вищою освітою. Однак кількість студентів на 10 тис. населення в УРСР у цей період була приблизно на 25 % меншою, ніж у РРФСР. При цьому якість підготовки фахівців як у республіці, так і в СРСР загалом поступалася провідним країнам світу.

**2. Розгортання зросійщення.** У період «застою» в Україні в усіх сферах культурного життя швидко поширювалося зросійщення. Новий наступ на національну школу започаткувала в 1978 р. постанова ЦК КПРС «Про подальше вдосконалення вивчення російської мови в союзних республіках». Згідно із цією постановою Міністерство освіти УРСР поставило вимогу перед усіма навчальними закладами створити умови для покращення вивчення в загальноосвітніх школах республіки російської мови.

Наприкінці 1970-х рр. кількість україномовних шкіл у республіці зменшилася на 8,7 тис. У більшості обласних центрів частка українсько-російських та українських шкіл не перевищувала 28 % від загальної кількості. Жодної української школи не існувало в Донецьку та Кримській області.

У травні 1979 р. в Ташкенті (Узбекистан) відбулася Всесоюзна науково-практична конференція «Російська мова — мова дружби і співробітництва народів СРСР», у документах якої (обов'язкових до виконання керівництвом закладів та установ народної освіти) пропонувалося з 1979 р. «запровадити вивчення російської мови в національних дошкільних закладах для дітей із п'яти років життя». Запроваджувалися нові заходи із заохочення переходу на російську мову викладання, у тому числі через підвищення заробітної плати вчителям. Учителям російської мови та літератури було встановлено надбавку до заробітної плати в розмірі 15 %. Розширювався випуск навчальної літератури російською мовою. У результаті зросійщення на середину 1980-х рр. у столиці України лише п'ята частина учнів навчалася українською мовою.

Зросійщення охопило також засоби масової інформації. Більшість газет і книг, які читали в Україні, була російськомовною. Так, у 1981 —1985 рр. серед 52,6 тис. назв книг, надрукованих в Україні, лише одна чверть назв була українською мовою. Російськомовні фільми займали перші місця в кінопрокаті. У 1985 р. в республіканському прокаті налічувалося 17 тис. копій художніх фільмів російською і менш ніж 2 тис. — українською мовами.

**Сторінка газети «Радянська Україна». 1976 р. Лише чверть газет у тогочасній Україні були україномовними**

*Які висновки ви можете зробити про мовну ситуацію в УРСР за наведеною інформацією?*

**3. Наука.** Головна роль у розвитку науки в республіці належала Академії наук УРСР. Кількість науковців, які працювали в її установах, зросла з 3,6 тис. у 1960 р. до 15,3 тис. у 1985 р. Загалом у різних центральних і регіональних установах України на початку 1980-х рр. працювало понад 200 тис. науковців.

У багатьох галузях науки українські вчені здійснили важливі відкриття, розробки, деякі з них не мали аналогів у світі. Провідною в СРСР установою зі створення автоматизованих систем, проектування електронно-обчислювальних машин став Інститут кібернетики, очолюваний упродовж двох десятиліть академіком В. Глушковим, а потім академіком В. Михалевичем. У 1973 р. за редакцією академіка В. Глушкова видали першу у світі «Енциклопедію кібернетики». У її створенні взяли участь близько 600 науковців зі 102 наукових і виробничих установ СРСР.

Теоретичні розробки українських математиків використовувалися для обчислення орбіт штучних супутників Землі. Фундаментальні дослідження велися у фізиці плазми і керованого термоядерного синтезу, фізиці напівпровідників, радіофізиці, теоретичній та експериментальній ядерній фізиці, галузі вивчення твердого тіла й низьких температур, надпровідності, астрономії та радіоастрономії. У 1966 р. в розпорядженні українських учених-фізиків був найбільший у Європі прискорювач електронів. У цей час також було створено унікальну плавильну установку «Ураган» для вивчення плазми й керованого термоядерного синтезу.

Інститут електрозварювання, очолюваний Б. Патоном, став всесвітньовідомим науковим центром із розробки технологій зварювання металів на землі, під водою та в космосі. Так, у жовтні 1969 р. за розробленою українськими вченими технологією на космічній станції «Салют-6» відбулося неможливе в земних умовах зварювання алюмінію, титану і нержавіючої сталі. Істотне значення для розвитку генетики мало відкриття українськими дослідниками механізму передачі генетичної інформації. Завдяки фундаментальним і прикладним розробкам вітчизняних учених-геологів значно розширилися можливості освоєння корисних копалин. Уперше у світовій практиці українські вчені запропонували виробникам створені ними нові марки високотривкого чавуну, безнікелевої антикорозійної сталі та інших металів із новими якісними характеристиками.

Спільними зусиллями науковців 25 науково-дослідних інститутів аграрного профілю здійснювалися дослідження багатьох проблем, що мали практичну цінність для розвитку сільського господарства. Так, Миронівський інститут селекції і насінництва пшениці під керівництвом академіка В. Ремесла вивів нові сорти цієї культури. У республіці новими сортами пшениці засівали до 8 млн га ріллі.

Плідною була наукова й практична діяльність вченого-кардіохірурга М. Амосова. В очолюваній ним клініці серцевої хірургії в Києві за його особистою участю щороку проводили тисячі успішних операцій на серці.

У Києві в цей час жив і працював відомий на весь світ авіаконструктор О. Антонов.

*О. Антонов, за спогадами сучасників, надавав допомогу родині політв'язня В. Стуса, звертався до органів влади з листами на захист поетеси Ліни Костенко. У 1965 р. він разом із 77 представниками інтелігенції підписав відкритого листа до ЦК КПРС із протестом проти політичних репресій стосовно української інтелігенції та обмежень щодо української літератури.*

Загалом упродовж 1970—1985 рр. у виробництво було впроваджено понад 13 тис. розробок учених Академії наук УРСР. Однак відбувалося це складно, оскільки командно-адміністративна економіка не сприяла поширенню у виробничій сфері досягнень НТР. Значна кількість наукових новацій так і не була впроваджена, а деякі з них швидше втілювали за межами СРСР. Виняток становили розробки й винаходи, здійснювані для військово-промислового комплексу, розвиток якого був пріоритетним.

**Книги серії «Історія міст і сіл Української РСР». 1967—1974 рр.**

Складним і суперечливим був процес розвитку суспільних наук. Найбільш помітним явищем стала підготовка й видання колективами науковців республіки таких фундаментальних багатотомних праць, як «Історія Української РСР», «Археологія Української РСР», «Історія українського мистецтва», «Історія української літератури», «Українська радянська енциклопедія», «Радянська енциклопедія історії України», «Словник української мови», «Українсько-російський словник». Особливо помітним явищем культурного життя стало завершення видання підготовленої з ініціативи П. Шелеста фундаментальної 26-томної історичної праці «Історія міст і сіл Української РСР». Над створенням енциклопедичного видання працювало понад 100 тис. авторів під керівництвом академіка П. Тронька. На жаль, у всіх цих працях були обов’язкові ідеологічні штампи, вимушено замовчувалися імена деяких діячів, події та явища української історії. Однак загалом вони залишаються цінним джерелом інформації.

Негативно впливав на розвиток суспільних наук постійний контроль партійних органів. Так, за невідповідне до існуючих ідеологічних штампів висвітлення історії українського козацтва звільнили з роботи відомих учених О. Апанович та Я. Дзиру. Археологів М. Брайчевського та І. Шовкопляса звинувачували в згадуванні в їхніх працях прізвищ М. Грушевського, В. Кубійовича, С. Єфремова та інших заборонених владою українських учених. Усе це вважалося небезпечними проявами інакомислення.

**4. Література. Формування опозиційних течій у культурі.** Українська література в період «застою» розвивалася досить динамічно, але під пильним контролем партійних ідеологів. Це стало головною перешкодою для повноцінного розвитку літературно-художнього процесу в республіці. Проте навіть у цих умовах література України збагатилася новими високохудожніми творами. У 1960—1980-х рр. вийшли нові твори Олеся Гончара («Циклон», «Берег любові», «Тронка», «Твоя зоря», «Чорний яр»), М. Стельмаха («Дума про тебе», «Правда і кривда», «Чотири броди»), І. Білика («Меч Арея»), Г. Тютюнника («Батьківські пороги», «Край неба», «Деревій», «Коріння», «Зав’язь»), В. Дрозда («Катастрофа»), В. Земляка («Зелені млини», «Лебедина

зграя»). Широкої популярності набули романи й повісті з української історії Р. Федоріва, Ю. Мушкетика, П. Загребельного, Р. Іванченко, Р. Іваничука. До скарбниці української поезії увійшли збірки нових творів Д. Павличка («Таємниця твого обличчя»), І. Драча («Корінь і крона»), В. Коротича («Перевтілення»), М. Вінграновського («На срібному березі»), П. Скунця («Розп'яття»), Ліни Костенко («Над берегами вічної ріки», «Нескореність»).

У 1979 р. був надрукований віршований роман Ліни Костенко «Маруся Чурай», де поетеса на тлі бурхливої епохи боротьби Б. Хмельницького за звільнення українських земель від панування Речі Посполитої зобразила популярну в ті часи народну співачку і поетесу Марусю Чурай. Шість років Ліна Костенко не могла видати цей твір через цензурні перешкоди. Це стало можливим лише завдяки прийняттю спеціальної постанови Спілки письменників України й особистому втручанню її голови П. Загребельного. У 1987 р. роман «Маруся Чурай» здобув Державну премію УРСР у галузі літератури. Збірки поезій «Княжа гора» та «Зоряний інтеграл» у роки «застою» надрукувати не вдалося. Компартійні ідеологи звинувачували Ліну Костенко в «художній неповноцінності» творів, ідеалізації козацьких часів і буржуазно-об'єктивістському підході до історії України.

На початку 1968 р. вийшов роман Олеся Гончара «Собор», у якому автор сміливо виступив на захист православ'я, традицій і звичаїв українського народу, проти деформацій суспільного життя в республіці в післявоєнні роки. Українська інтелігенція зустріла роман із захопленням, а компартійні ідеологи розгорнули кампанію цькування автора.

*Цькування Олеся Гончара розпочалося в Дніпропетровську — місті, де відбувалися події, описані в романі «Собор». Перший секретар Дніпропетровського обкому партії О. Ватченко, що ініціював цю кампанію, упізнав себе в романі й заявив на пленумі ЦК КПУ, що «Собор» є твором «пасквільним» та «ідейно хибним». За розпорядженням О. Ватченка в Дніпропетровській області представників української інтелігенції, що позитивно відгукнулися про роман, виключали з партії та звільняли з роботи. Зухвалі дії першого секретаря обкому змусили близько 300 представників творчої інтелігенції Дніпропетровщини звернутися з листом-протестом до Голови Ради Міністрів В. Щербицького, але не знайшли підтримки. У 1971 р. за наполяганням компартійних ідеологів Олеся Гончара усунули від керівництва Спілкою письменників України, а його роман до другої половини 1980-х рр. фактично був заборонений.*

***Із листа Гр. Тютюнника до Олеся Гончара (1968 р.)***

*Дорогий Олесю Терентійовичу!*

*Щойно прочитав «Собор». Орлиний, соколиний роман ви написали, роман-набат! О, як засичить ота наша ретроградська гидь, узнавши сама себе, яке невдоволення Вами висловлять... У наш час, ніби тихий, ніби благий — тільки вужине шелестіння під ногами чути... і «Собор»! Здавалося б, «все мовчить, бо благоденствує» (як же телевізори під шиферними сільськими дахами, пенсії колгоспникам, колективне керівництво, патріотизм, однаковий для всіх як віцмундир) — і «Собор»! Здавалося б, нормалізація (як же, культу не було, були «окремі помилки», генерали аплодують стоячи його імені, названому начальством; керівні дами, комсомолки в 40 років, переконують*

*письменників-початківців, що 37-й рік не такий уже й злочинний, що декому тоді справедливо «дали прикурить») — і раптом «Собор». Здавалося б, усе минулося, «прошло без сучка й задоринки»: народ, від якого забрано й приховано історію його духу, як приховують від прийомної дитини, хто її батьки і куди вони поділися, — народ цей звик, «безмолвствует» — і раптом «Собор»!*

***1. Обговоріть у парах.*** *У чому автор листа вбачав значення роману Олеся Гончара «Собор»? 2. Поясніть, як ви розумієте вислів Гр. Тютюнника «роман-набат».*

Утисків і переслідувань зазнавали також інші представники тогочасної української літератури. Василь Симоненко десять років не міг видати свою збірку поезій «Лебеді материнства». У 1970 р. на пленумі Спілки письменників України за дорученням партійних керівників секретар Київської письменницької організації В. Козаченко піддав нищівній критиці роман Романа Андріяшика «Полтава» за сумнівну історичну цінність, роман Івана Чендея «Березневий сніг» — за зображення радянської дійсності в кривому дзеркалі, роман Володимира Дрозда «Катастрофа» — за створення занадто похмурої атмосфери. Незважаючи на суб'єктивність (навіть за радянськими мірками) висловлених зауважень, твори не дозволили видавати, а авторів по суті позбавили засобів до існування.

Трагічною була доля поета й письменника Миколи Руденка. Наприкінці 1960-х рр. вийшли три збірки поета: «Всесвіт у тобі», «Сто світил», «Оновлення». Однак одразу після видання їх заборонили, як і попередні твори автора. М. Руденка через деякий час заарештували. Після засудження він перебував в ув'язненні та на примусовому лікуванні в психіатричній лікарні. Там він написав збірки поезій «Я вільний», «Прозріння», «За ґратами», поему «Хрест».

Постійних переслідувань за безкомпромісну боротьбу з радянським режимом зазнавав поет Василь Стус. Збірку своїх поезій «Зимові дерева» він зміг видати лише за кордоном. У 1990 р. за збірку «Дорога болю» В. Стуса посмертно нагородили Державною премією УРСР у галузі літератури.

**5. Мистецтво.** Найбільш масовим видом тогочасного мистецтва залишалося кіно. В Україні в цей час діяло понад 30 тис. кінотеатрів і пересувних кіноустановок, які щорічно обслуговували понад 800 тис. глядачів. Протягом 1976—1986 рр. на українських кіностудіях було знято близько 200 фільмів, із яких 126 створили або продублювали українською мовою. Закордонні або зняті в інших республіках СРСР фільми українською мовою не дублювалися. Тому в більшості кінотеатрів республіки панувала російська мова. За висловом українського кінорежисера М. Мащенка, саме кіно стало в Україні чи не найбільшим поширювачем «вірусу національного нігілізму».

Більшість українських кінофільмів у цей час створювалися на Київській кіностудії ім. О. Довженка. Саме тут працювали такі відомі режисери, як Л. Биков, Ю. Іллєнко, В. Івченко, М. Мащенко, К. Муратова, Л. Осика та інші. Видатним явищем в історії кінематографа цього періоду стала поява нового своєрідного напряму — українського поетичного кіно. Його започаткували фільми С. Параджанова («Тіні забутих предків»), Ю. Іллєнка («Криниця для спраглих»), Л. Осики («Камінний хрест»), І. Миколайчука («Білий птах з чорною ознакою»). Однак доля цих фільмів в умовах утисків усього того, що вважалося проявами інакомислення й невідповідності комуністичній ідеології,

була складною. Так, фільми Ю. Іллєнка «Криниця для спраглих» і «Вечір напередодні Івана Купала» на широкий екран не потрапили.
Театральне й музичне мистецтво, як і раніше, зберігало елітарний характер. Йому відводилося незначне місце в культурному житті населення республіки. У 1985 р. в Україні діяло 90 театрів, щорічно їх відвідувало близько 20 тис. осіб. Репертуар театрів перебував під жорстким партійно-радянським контролем. Кожна нова п'єса мала отримати схвалення спеціальної комісії. У результаті цього більшість театрального репертуару становила радянська драматургія, а театр був засобом радянської пропаганди. Театральне мистецтво також зазнавало впливу зросійщення. Так, у столиці України серед семи театрів міста статус українського мав лише драматичний театр ім. І. Франка.
Найбільш яскравими «зірками» тогочасної театральної сцени були такі актори, як В. Дальський, В. Добровольський, О. Кусенко, А. Роговцева, Н. Ужвій. Серед майстрів оперного мистецтва відзначалися Д. Гнатюк, М. Кондратюк, Є. Мірошниченко, Д. Петриненко, А. Солов'яненко, М. Стеф'юк, Г. Ципола.
У складних умовах зуміли зберегти й розвинути свій творчий потенціал добре відомі в Україні та за її межами професійні музичні колективи — Заслужена академічна хорова капела «ДУМКА»,
Заслужений ансамбль танцю ім. П. Вірського, Заслужений державний хор ім. Г. Верьовки, творче об'єднання «Трембіта», Київський камерний хор. Понад 200 митців об'єднувала в цей період Спілка композиторів України. Тогочасну українську музику збагачували симфоніями й кантатами А. Філіпенко, А. Штогаренко, операми — В. Губаренко, Г. Майборода, піснями і хоровою музикою — О. Білаш, Д. Лятошинський, С. Сабадаш, І. Шамо та інші. Однак їхня творчість також перебувала під наглядом компартійних ідеологів. Так, у 1971 р. керівника етнографічного хорового ансамблю «Гомін» Л. Яценка за виконання українських колядок і купальських пісень звинуватили у спробах відродження «буржуазного націоналізму». Ансамбль було розпущено, а Л. Яценка виключили зі Спілки композиторів України.
Одним з основоположників української поп-музики став В. Івасюк. Він був автором 107 пісень та 53 інструментальних творів. Всесвітньовідомою стала створена ним у 1970 р. пісня «Червона рута». У 2009 р. він посмертно отримав звання Героя України.
Більшість українських живописців у цей період створювали те, що замовляла влада, — цикли картин «ленініани», портрети передовиків соціалістичного змагання, сцени праці в колгоспах та на промислових підприємствах тощо. Переважна частина цих творів мала незначну художню цінність і була цікавою лише як свідчення історичної епохи. Однак у цей час в українському живописі з'явилися нові високохудожні твори М. Дерегуса, А. Ерделі, А. Горської, О. Заливахи, Т. Яблонської, В. Чеканюка, Ф. Манайла та інших.
Значного визнання набула творчість відомої української народної художниці, представниці наївного мистецтва Марії Приймаченко. Її твори втілювали образи слов'янської міфології, зображення фантастичних чудовиськ і птахів. 2019 рік, за рішенням ЮНЕСКО, визнано роком М. Приймаченко.
Найбільш обмеженими у творчій діяльності були скульптори-монументалісти, твори яких розглядалися переважно як складова монументальної пропаганди.

Так, у період «застою» в населених пунктах республіки з'явилося близько 500 нових гранітних і бронзових скульптур В. Леніна.
Одним із найцікавіших митців цієї доби в Україні став скульптор і живописець І. Гончар. Він був автором пам'ятників Т. Шевченку в Яготині, російському письменнику М. Горькому в Ялті та народній художниці К. Білокур у її рідному селі Богданівка на Київщині.

**Погруддя до пам'ятника К. Білокур. Скульптор І. Гончар**
*Чимало нових монументальних споруд з'явилося в Києві в 1982 р. напередодні святкування 1500-річчя міста. На набережній Дніпра постав пам'ятний знак на честь засновників міста — братів Кия, Щека, Хорива та їхньої сестри Либеді. Майдан Перемоги прикрасив обеліск місту-герою Києву. Біля підніжжя Володимирської гірки збудували музей В. Леніна (нині Український дім), що виходив фасадом на сучасну Європейську площу, а в парку неподалік від схилів Дніпра встановили арку, що мала символізувати братерство російського та українського народів.*
Українські монументалісти були відомі й за межами республіки. Світове визнання здобули пам'ятники Т. Шевченку, споруджені в Москві (Росія), Торонто (Канада), Палермо (Італія) і Нью-Йорку (США), Лесі Українці в Саскатуні (Канада).
**6. Досягнення українського спорту.** У цей період у республіці продовжував успішно розвиватися спорт. Чимало українських спортсменів і спортсменок здобули світове визнання, виступаючи у складі збірних команд СРСР із різних видів спорту. Успішно розвивався Олімпійський рух. У складі олімпійської збірної СРСР українські спортсмени становили не менше 25 % у кожній команді. Неодноразово чемпіонами Європи, володарями Кубків світу і призерами Олімпійських ігор ставали важкоатлет Л. Жаботинський, веслувальник С. Чухрай, гімнастки І. Дерюгіна, О. Тимошенко, О. Скалдіна та інші. Українська гімнастка Л. Латиніна здобула найбільшу кількість нагород за всю історію Олімпійських ігор — 18 медалей.
Футбольний клуб «Динамо» (Київ) був 13-разовим чемпіоном СРСР. У 1975 та 1986 рр. він завоював Кубок володарів кубків європейських країн, а в 1975 р. — Суперкубок Європи. Гравців «Динамо» О. Блохіна та І. Беланова було визнано найкращими футболістами Європи й нагороджено «Золотим м'ячем». Своїм успіхом команда «Динамо» (Київ) завдячувала її багаторічному наставнику В. Лобановському. У 1975—1990 рр. він керував також збірною СРСР із футболу.
Гравця футбольної команди «Дніпро» (Дніпропетровськ) О. Протасова було нагороджено «Срібною бутсою» як найкращого бомбардира чемпіонатів Європи.

**Футбольна команда «Динамо» (Київ). 1975 р.**
*За додатковими джерелами з'ясуйте персональний склад команди ФК «Динамо» в 1975 р.*
Гандболістки «Спартака» (Київ), яким керував уславлений тренер І. Турчин, 13 разів ставали володарками Кубку європейських чемпіонів. Неодноразово визнавали найкращими гравцями на чемпіонатах Європи й світу гандболісток З. Турчину та Л. Карлову. Олімпійський чемпіон С. Бубка встановив 35 світових

рекордів у стрибках із жердиною. Він також не раз перемагав у світовій серії Гран-прі, став шестиразовим чемпіоном світу й отримав почесне звання найкращого спортсмена світу.

**7. Молодіжний неформальний рух.** Під впливом демократизації радянського суспільства внаслідок хрущовської «відлиги» в республіці, як і в СРСР загалом, наприкінці 1950-х рр. розгорнувся молодіжний неформальний рух. На його виникнення впливали процеси урбанізації, розвиток телебачення, «нова романтика» першовідкривачів і далеких подорожей. Прототипами неформальних молодіжних об'єднань стали клуби самодіяльної й туристичної пісні. їхніми учасниками були студенти, молоді робітники, інженери і вчені.

У 1960-х рр. виник рух «комунарів». Він об'єднав представників молодих робітників та учнів старших класів. «Комунари» виступали за соціальну справедливість, закликали боротися проти тих, хто заважав будувати комуністичне суспільство. У ці роки також з'явилися перші групи хіпі, до яких переважно належало студентство. Ще одним напрямом самодіяльних рухів стала рок-музика. Завдяки своїй емоційності в поєднанні з інтонаціями соціального протесту вона тривалий час зберігала популярність серед молоді.

У 1970—1980-х рр. неформальний молодіжний рух досяг вищого рівня розвитку. Заформалізованість усіх сфер життя, соціальна несправедливість і подвійна мораль, які запанували в період «застою», посилювали прагнення молоді до протестів. Значного поширення набуло захоплення рок-музикою. Виникли групи молоді, які називали себе «металістами», «бітломанами», «панками», «брейкерами», «волністами» тощо. Спроби комуністичних ідеологів підпорядкувати їх були марними. Місцями їхнього спілкування залишалися квартири, вулиці, кав'ярні, підвали тощо.

На початку 1980-х рр. виникли неформальні молодіжні об'єднання, зокрема, прихильників швидкої їзди на мотоциклах, яких тоді називали рокерами. Прибічниками цієї субкультури були переважно особи 14—20 років. Через ігнорування рокерами правил дорожнього руху в них існувала взаємна неприязнь із міліцією. Боротьба з рокерами відбувалася шляхом покарань і заборон. Так, їм забороняли їздити групами й збиратися в певних місцях.

***Неформали*** *— загальна назва представників різних субкультурних молодіжних рухів у СРСР у 1960—1980-х рр., а також на сучасному пострадянському просторі. Назва «неформали» виникла на противагу «формальним» об'єднанням, які були дозволені владою.*

У 1979—1982 рр. досяг свого піку рух юних футбольних уболівальників. Виникли перші угруповання спортивних фанатів. Запровадження жорстких правил поведінки на стадіонах і дії міліції спричинили його тимчасовий спад. До спортивних фанатів переважно належали підлітки старшого віку. Групи фанатів існували в Києві, Харкові, Львові, Дніпропетровську й Донецьку. Ознаками належності до спортивних фанатів вважали символіку й кольори їхніх улюблених команд.

На другу половину 1970-х рр. припадає розквіт руху хіпі. Його прихильники, не сприймаючи навколишню дійсність, заявляли, що людина має бути внутрішньо вільною, прагнути миру й вільного кохання. їхній зовнішній вигляд був підкреслено недбалим: довге волосся, джинсовий або брезентовий одяг із

вишивкою, налобні стрічки, саморобні прикраси. Переважну частину хіпі становили особи віком від 14 до 30 років.
У деяких містах України, зокрема в Києві, комсомольські організації намагалися боротися із цим рухом, проте спроби були марними. Більшість тих, хто належав до хіпі, ставши дорослими, самі залишали ці групи.
**8. Здобутки культури української діаспори.** Як і в попередні періоди, українська діаспора в ці роки збагатила національну культуру. Не безпідставно вважають, що діяльність української діаспори будувала мости між українською та світовою культурою.
Поет і перекладач Святослав Гординський, який більшу частину життя прожив у США, був людиною енциклопедичних знань. Глибокий знавець української поетики, він створив декілька поетичних збірок і найкращий, на думку фахівців, переклад «Слова о полку Ігоревім». Йому належать переклади українською мовою віршів Овідія, Горація, В. Гюго, Ш. Бодлера, Дж. Байрона, Й. Гете, Ф. Шіллера та інших. С. Гординський — автор блискучої статті про Т. Шевченка як художника та про український іконопис.
Світове визнання здобула творчість українського живописця зі США Якова Гніздовського. Серед створеного ним у цей період — портрет М. Скрипника, картина «Селянський хліб».
Значний внесок у розвиток музичної культури зробив Антон Рудницький, який жив у США. У 1967 р. він створив оперу «Анна Ярославна», а наступного року — оперу «Княгиня Ольга».
Із 1968 р. при Гарвардському університеті в США працював Український науковий інститут. Вирішальна роль у розвитку цього наукового закладу належала його директору, вченому зі світовим ім’ям, історику-енциклопедисту Омеляну Пріцаку.
*Один із найвидатніших танцівників XX ст. Серж Лифар, якого сучасники вважали «богом танцю», завжди пишався своїм українським походженням. У 1922 р. він разом із сім'єю емігрував до Парижа, де й прожив усе життя. Проте, за його словами, «навіть чудовий, блискучий Париж не зміг примусити мене, киянина, забути про мій широкий, величавий Дніпро». Одного разу він прийшов до театру «Гранд-Опера» у вишиванці й поділився мрією повернутися в Україну.*
*Під час вручення С. Лифару ордену Почесного легіону на запитання президента Франції Ш. де Голля, чи не збирається він нарешті отримати французьке громадянство, танцівник відповів, що він українець, і батьківщина його Україна. До кінця життя С. Лифар залишався особою без громадянства.*
Важливим здобутком української діаспори залишалася діяльність відродженого Наукового товариства ім. Т. Шевченка. У цей період воно продовжувало видавати десятитомну «Енциклопедію українознавства» (видання завершилося в 1989 р.). У 1979 р. виник один із наймолодших наукових центрів української діаспори в Західній Європі — філіал Римського Українського католицького університету у Великій Британії. Головне призначення цього закладу — дати знання з українознавчих предметів студентам-українцям, які навчалися в британських вищих навчальних закладах.
Українська діаспора докладала значних зусиль, щоб відродити пам’ять про Голодомор 1932—1933 рр. в Україні та інформувати про цю трагедію

громадськість країн Заходу. Так стала можливою поява наукових праць, присвячених трагічним сторінкам історії України. Англо-американський історик Р. Конквест у 1986 р. видав працю «Жатва скорботи: радянська колективізація і терор голодом». Помічником Р. Конквеста на запрошення О. Пріцака став Дж. Мейс. Саме завдяки його дослідженням світ дізнався про Голодомор в Україні. Чимало уваги вивченню історії України приділяє колишній директор Українського наукового інституту Гарвардського університету Р. Шпорлюк.
Українознавчі проекти на Заході (діяльність Українського наукового інституту Гарвардського університету та Канадського інституту українських студій, видання «Енциклопедії українознавства») з'являлися завдяки фінансуванню канадського мецената українського походження П. Яцика. Загальна сума його пожертвувань на українські інституції у країнах Заходу перевищує 16 млн дол.
**Висновки.** Два десятиліття «застою» характеризувалися стрімким зросійщенням усіх сфер культурного життя України. Зокрема, в освіті фактично відбувалося комплексне й продумане витіснення української мови.

- Ідеологічний тиск компартійного апарату негативно впливав на творчий процес у науці, літературі й мистецтві. Однак навіть у таких умовах українські вчені й митці демонстрували високий потенціал, здійснюючи відкриття і пропонуючи твори світового рівня. У суспільних науках, літературі й мистецтві багато людських доль діячів культури було зламано компартійними ідеологами, що прагнули перетворити їх на «бійців ідеологічного фронту», діяльність яких мала підпорядковуватися комуністичним гаслам і пропаганді.
- Поява неформальних молодіжних рухів стала відображенням природного розвитку політичного процесу в УРСР. Саме їх існування свідчило про формування в середовищі молоді самодіяльних засад, прагнення реалізувати свою ініціативу. Однак це почало суперечити суті тоталітарного комуністичного режиму.

***Запитання і завдання***

- *1. Який новий навчальний предмет було запроваджено у програму середньої загальноосвітньої школи в 1972 р.?*
- *2. Коли встановили 11-річний термін здобуття загальної середньої освіти в школі?*
- *3. Яку кількість книжок видавали українською мовою в Україні в 1981—1985 рр.?*
- *4. Якою була кількість науковців у республіці на початку 1980-х рр.?*
- *5. Яку назву мав роман у віршах Ліни Костенко, надрукований у 1979 р.?*
- *6. Назвіть фільми режисера Ю. Іллєнка, які в період «застою» не потрапили до глядачів.*
- *7. Які зміни в розвитку освіти в Україні відбулися в цей період?*

- *8. Наведіть факти, що свідчать про посилення зросійщення в Україні в період «застою».*
- *9. Охарактеризуйте здобутки й досягнення тогочасної української науки.*
- *10. У чому полягали втрати й досягнення української літератури цього часу?*
- *11. Назвіть особливості розвитку українського мистецтва.*
- *12. Визначте внесок українських спортсменів у розвиток спорту в цей період.*
- *13. Проаналізуйте особливості молодіжного неформального руху в тогочасній УРСР.*
- *14. У чому полягав внесок української діаспори в розвиток тогочасної культури України?*
- *15. Складіть таблицю «Розвиток культури і духовного життя України в період "застою"».*

| **Галузь культури** | **Основні досягнення** | **Видатні діячі** |
|---|---|---|
| | | |

- *16. Обговоріть у малих групах. У чому полягала суперечливість процесів розвитку освіти, науки, літератури та мистецтва України в період системної кризи радянського ладу? Обґрунтуйте свою відповідь.*
- *17. Підготуйте повідомлення про діяльність визначних діячів або діячок (на вибір): В. Симоненко, І. Миколайчук, П. Майборода, Є. Мірошниченко, А. Солов'яненко, М. Амосов, О. Антонов, Т. Яблонська, М. Приймаченко, С. Параджанов, В. Маняк, О. Пріцак, П. Яцик, Р. Шпорлюк, Р. Конквест, Дж. Мейс та інші. 18. Керівники комітету з кінематографії при Раді Міністрів УРСР заборонили до прокату фільм Ю. Іллєнка «Криниця для спраглих», пояснивши це наявністю в ньому ідейних помилок і «формальних новацій». Голова комітету звинуватив творчу молодь у захопленні асоціативним і поетичним кінематографом на шкоду реалізму. На його думку, запозичення художніх прийомів М. Антоніоні або І. Бергмана недоцільне, оскільки народжені в західному світі ніколи «не розкривали духовний світ радянської людини». Яким є ваше ставлення до цієї критики? Чи була виправданою така точка зору? Як наведені думки впливали на розвиток українського кінематографа? 19. Поєднуючи знання, отримані з історії України та української літератури, з'ясуйте роль духовної основи і краси в житті людини, історичної пам'яті народу, добра і зла в житті, проблему національного нігілізму і моральної нищості за матеріалом роману «Собор» Олеся Гончара.*